

Onze laatste wilde dagen

Anna Bailey (1995, Bristol) is een *Sunday Times* bestsellerauteur uit Gloucestershire. Hun debuutroman, *Tall Bones*, geïnspireerd op hun verblijf en ervaringen in de Rocky Mountains in Colorado, werd genomineerd voor de Theakstons Crime Novel of the Year en Goldsboro Glass Bell Awards, evenals voor de Prix Nouvelles Voix du Polar. Hun korte verhalen, gebaseerd op hun reizen door het platteland van Amerika, zijn bewerkt voor BBC Radio 4; een ervan kwam op de shortlist voor de BBC National Short Story Award. Hen woont met hun vrouw in Bordeaux.

ANNA BAILEY

Onze laatste wilde dagen

Roman

Vertaald uit het Engels door Kees Mollema



MERIDIAAN
UITGEVERS

2026

De uitgever heeft ervoor gekozen auteur en vertaler te volgen in hun woordkeuze bij inmiddels allang omstreden woorden als 'blanke', teneinde een waarachtiger personage te creëren.

Eerste druk, april 2026

© Anna Bailey 2025

© 2026 Nederlandse vertaling Kees Mollema

Oorspronkelijke titel *Our Last Wild Days*

Oorspronkelijke uitgave Doubleday, Transworld Publishers,

Penguin Random House UK

Omslagontwerp en -illustratie Nanja Toebak

Foto auteur © Salt&Sea Photography Co

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93169 63 0

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com



@meridiaanuitgevers



@meridiaanboeken



Meridiaan Uitgevers

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.



Voor mijn vrouw, Aude

EEN WEG, WAT BOMEN

Er stormt een meisje uit het bos. Ze strompelt de weg op, probeert haar evenwicht te bewaren, de vieze hakken van haar sportschoenen werpen geel zand omhoog, maar ze wacht niet, zelfs niet om het bezwete haar uit haar gezicht te vegen. Ze is lang voor haar leeftijd en daardoor lijkt ze ouder dan ze is – amper dertien – en op dit moment lijkt ze geen controle over haar lichaam te hebben, terwijl ze over de weg rent, trillende knieën bij elke stap. Maar ze stopt niet. Dat durft ze niet.

De avondlucht voelt dik, alsof iemand een oven open heeft gezet. Aan beide kanten van de weg beweegt het Spaanse mos in de takken van de knokige cipressen en vallen schaduwen tussen de oude hut van een eendenjager en een omgedraaid vissersbootje, dat wegzakt in het onkruid als het skelet van een dier dat al lang geleden is doodgegaan. Boven haar krabt de maan zich los uit de verstrengeling van takken en het meisje kijkt over haar schouder. Ze hijgt zo hard dat er kleuren vanuit het niets in haar ooghoeken opduiken. Ze heeft gruis in haar mond, en haar keel voelt zo rauw dat het lijkt alsof ze bloedt.

Maar de weg achter haar is uitgestorven. Toch blijft ze rennen.

Er komt niets uit het bos.

Assumption Parish bestaat voornamelijk uit buitengebied, doorsneden met ruige bossen en waterlopen, met in het midden Lake Verret, waarvan het water in de Atchafalaya River terechtkomt en verder stroomt naar de Golf van Mexico. De meeste bebouwing van Assumption ligt ten oosten van het meer, een handvol gehuchten omringd door boerenland, maar ook aan de westrand houden een paar dorpjes stand tussen de bomen en het moeras. In Jacknife staat een reclamebord voor metaaldetectoren, munitie en *snow cones*, met een k. De donkere vlekken rond de schoorstenen van de stormerij zien eruit alsof er roest in de verf is gedropen. Een verweerd houten draaimolenpaard werpt zijn lange schaduw over het trottoir, dat snel plaatsmaakt voor onkruid en zwerfvuil. Jacknife is geen plek waar mensen lopend van de ene naar de andere plek gaan. Ze bezwijken aan de hitte voordat ze hun bestemming hebben bereikt.

Het restaurant op de hoek van Main Street lijkt geleidelijk weg te zakken in het moeras erachter. De geur die in de lucht hangt is een mengeling van chemicaliën van de plasticfabriek verderop aan het water en de bittere zwarte koffie voor de fabrieksarbeiders en vissers, die er samenkomen voordat ze hun werk beginnen. TL-buizen zoemen aan het plafond, van vijf uur in de ochtend tot

tien uur 's avonds, en verlichten het kleurloze linoleum en de formica tafels. Alles lijkt te zweten in de hitte van Zuid-Louisiana.

Buiten staat een bord, geschreven en opnieuw met viltstift bijgewerkt, dat opschepperig meldt: ZELF GEKWEET KROKODILLENSTEAK – ZO LEKKER DAT JE TONG JE EEN HERSENSCHUDDING SLAAT. Toen ze nog een meisje was, keek Cutter Labasque vaak toe hoe haar broers tegen dat bord probeerden te pissen. Alleen DeWall wist het ooit te raken, omdat hij de langste was, en hoewel hij wist dat het Cutter en hun kleine broertje Beau nooit zou lukken, stond hij erop dat ze met hem megingen, op de avonden dat hun ouders straalbezopen in coma lagen, want eigenlijk was dat het enige wat DeWall had. Het bewijs dat hij iets kon wat anderen niet lukte.

De drie kinderen groeiden op met kapotte lippen en bloederige knokkels, jaagden op krokodillen en verzamelden eieren voor de fokkerij van hun ouders, die uiteindelijk het enige bleek dat Vin Labasque en Gina Stokes hun kinderen nalieten, toen hun auto met honderdzig van de snelweg af schoot. Die fokkerij, een enorme stapel onbetaalde rekeningen en een door beide ouders gecultiveerd reptiliaans venijn tussen de kinderen onderling.

Cutter oogt ongeveer even sympathiek als een breekijzer. Achtentwintig, met vieze laarzen en donker haar dat ze aan één kant heeft afgeschoren, op een avond in de wc van een kroeg. Iedereen die zich dichtbij genoeg waagt, ruikt een spoortje van de joint die ze zojuist in haar auto heeft gerookt – weet die smaakt als de *bayou* waarin ze als kind bijna is verzopen – maar niemand doet dat. Zich dichtbij genoeg wagen. Mannen en vrouwen blijven sinds haar zestiende verjaardag op afstand, toen

de zoon van de sheriff probeerde zijn hand in haar topje te steken en Cutter in zijn vinger had gebeten.

‘Hoe smaakte dat?’ had de nieuwsgierige kleine Beau gevraagd, terwijl DeWall tegen de agenten stond te schreeuwen.

Cutter had haar schouders opgehaald en wat aan haar tanden gepeuterd. ‘Als het kutje van een of ander meisje.’

Ze komt de meeste ochtenden wel langs in het restaurant, zogenaamd om een paar kilo krokodillenvlees af te leveren, maar meestal gewoon om van de stilte te genieten. Of nee, dat is niet het juiste woord: het restaurant is altijd levendig, met het gekletter van bekera en bestek, het geschraap van de barkrukken, het gezoem van de plafondventilatoren, het steelse geroddel, het raspande gehoeft van de fabrieksaarbeiders. In Cutters hoofd verandert dit alles tot een aangenaam achtergrondgeruis, dat haar aandacht afleidt van de schulden, van haar broers – en dat heeft ze zeker nodig. Vooral vanochtend. Vooral omdat ze weet wat haar te wachten staat.

Blij met de afleiding laat ze haar oren hangen naar de stem van de jonge Kaylee Petitpas, die de bar schoonveegt waaraan haar broer Sasha en haar vriendje Tyrone hun laatste slokken koffie wegwerken.

‘Heb je gehoord dat Loyal terug is?’ zegt Kaylee. ‘Nina zag haar bij het tankstation. Zei dat ze tegenwoordig een mooie auto heeft. Zei dat ze een pak droeg, alsof ze naar een begrafenis moest of zo.’

‘Loyal – was dat niet degene die verkeersborden stal?’ Tyrone is nog maar net eenentwintig, maar zijn keelkanker geeft zijn stem een rauw randje. Cutter weet dat hij nog altijd hoopt dat de plasticfabriek hem daarvoor compenseert, maar het proces is traag en duur, en hij

grapt dat iedereen hier zo blut is dat zelfs de fabriek geld moet sparen om hem te kunnen betalen.

‘Nah, dat waren de broertjes Morgan,’ zegt Sasha Petipas. ‘Loyal May zat in het laatste jaar toen wij brugklassers waren. Zag er ergens wel leuk uit, beetje als een treurige professor.’

‘Als een wát?’ snuift Kaylee.

‘Alsof ze slim was. Diep nadacht, weet je wel? Snap jij niet, want dat ben je niet en dat doe je niet.’

Tyrone grijnst. ‘Wacht even, hebben jullie het over die dikke meid van wie de halve hand werd afgebeten door een krokodil? En die vond jij er wel leuk uitzien?’

‘Ik zei: ergens! Zeker vóór dat gedoe met die hand. Dat was walgelijk.’

Kaylee rolt met haar ogen. ‘Dat heb jij nooit gezien, joh.’

Ze is Sasha’s tweelingzus, tot de gewoonte aan toe om één oog te sluiten als ze grijnzen, alsof ze langs de loop van een geweer kijken. Kaylee heeft een wilde hardos, die dor oogt door een teveel aan kleurspoelingen, terwijl Sasha’s haar uitgegroeid roze is, met vettige haarwortels die een slordige poging onthullen zichzelf achter zijn linkeroor te tatoeëren. Beiden hebben de neiging om ’s nachts op de spoorlijn te gaan staan, als de goederentreinen langs denderen, in de hoop dat iemand uit de trein springt om hen te redden.

Sasha werpt een snelle blik door het restaurant en leunt voorover. Er klinkt een duistere vrolijkheid in zijn stem. ‘Je weet waarom Loyal hier werkelijk is, toch?’

Hij schept genoeg in het feit dat ze dat niet weten, zoals iemand die zo weinig heeft dat hij elk snippertje van een roddel koestert als een verfromfaaid dollarbiljet.

‘Loyal is terug in Jacknife omdat haar moeder een gekkie is geworden.’

‘Haar moeder was altijd al een gekkie,’ zegt Kaylee. ‘Waarom denk je dat haar vader ervandoor is gegaan?’

‘Niet zoals nu. Kennelijk troffen haar burens Rosa May aan terwijl ze met haar blote handen in de tuin zat te graven. Hebben de politie gebeld en zo. Dus moest Loyal haar baan bij die grote krant in Houston opzeggen en terugkomen naar Nergenshuizen.’

Kaylee kijkt haar broer fronsend aan. ‘Hoe weet jij dit nou weer?’

‘Omdat Loyal nu voor mijn krant werkt. Ze helpt mij en oom Chuck om alles online te krijgen.’

‘Alsjeblieft zeg, wat horoscopen en besprekingen van restaurants die meervalsteaks serveren maken nog geen echte krant.’

Sasha steekt zijn tong uit en ze gaan door met gekke beken naar elkaar trekken, terwijl het gesprek meandert van auto-onderdelen naar popliedjes, naar welk meisje dat bij hen op school zat zwanger is van haar derde, tot wie een zwerfhond in zijn tuin heeft doodgeschoten. Cutter krijgt er maar amper iets van mee.

Goed, dus Loyal is eindelijk weer terug.

Het enige wat Cutter kan bedenken, is dat haar broers daar nog niet achter mogen komen. Niet totdat ze de rotzooi van de afgelopen paar weken heeft opgeruimd. Haar broers zullen toch al kwaad op haar zijn; het laatste waarop ze zitten te wachten is dat Loyal opduikt om oude wonden open te rijten.

Cutter krijgt het opeens heet, de bedompte lucht in het restaurant schurkt tegen haar aan als een onwelkome gast in haar zitje. Ze legt geld op tafel en gaat op weg naar de uitgang, met een beginnende hoofdpijn die zich tussen haar ogen nestelt. Net als ze naar buiten glipt, hoort ze de snelle, scherpe stem van Kaylee Petitpas, gericht

op haar rug. 'God, ik zou willen dat ze iemand anders stuurden om het vlees te brengen. Ik krijg de zenuwen van haar.'

'Had je liever dat een van haar broers kwam?' zegt Sasha. 'Die hele familie is gek. Hun tuin ligt vol zelfgemaakte landmijnen. Die DeWall is een of andere nazi.'

'Denk dat jouw treurige professor blij was van ze af te zijn,' valt Tyrone bij. 'Waren zij het niet die dat Loyal hebben aangedaan? Haar aan hun krokodillen probeerden te voeren?'

Cutter gooit de deur achter zich dicht.

Op het parkeerterrein zwaait de kudzu lui aan de telefoonkabels erboven en ruikt de lucht rijp. Het is nog vroeg, dus hangt er een dunne mist over het ongemeaide grasveld tussen het restaurant en het moeras aan de rand van Lake Verret, waardoor het lijkt alsof de dikke eiken dichtbij op het water drijven. De lariksen zijn kromgetrokken, op hun knieën gedreven door de jaarlijkse orkanen, maar ze houden zich staande, met wortels die al diep in de grond zaten nog voordat een pionier hier ooit een voet zette. In dit landschap heeft Cutter haar vaardigheden fijngeslepen. Plekken zoals deze, overal in het stroomgebied van de Atchafalaya, waar het voelt alsof ze door de natuur worden teruggenomen, ook al hebben ze dat nog niet door. Ze houdt van deze plek, maar tegelijkertijd voelen het water, de bomen en het gezang van de insecten in het hoge gras ver weg.

Er is iets veranderd.

Ze denkt dat zij misschien is veranderd.

Ze staat op het parkeerterrein en voelt een rilling langs de achterkant van haar nek, ondanks de hitte, hoewel het nog geen acht uur is. Vanochtend kwam ze erachter dat DeWall al met de boot was vertrokken, met het aas en de

haken – zonder haar op weg naar de krokodillenlijn, hoewel zij zijn scherpschutter is. Daarom weet ze dat hij iets vermoedt. Om een krokodil van bijna driehonderd kilo in een boot te trekken, moet je met z'n tweeën zijn, tenzij je door je rug wilt gaan of geplet wilt worden tussen twee primordiale kaken. Hij straft haar – door zichzelf in gevaar te brengen, uiteraard, en door haar de kans te ontnemen het moeras in te gaan, iets waarvan hij weet dat dit het enige is waar ze tegenwoordig nog opgewonden van raakt.

Er is niets wat erbij in de buurt komt. Hoe de wereld verstilt als er een krokodil in de buurt is. Hoe geen enkele pad, vogel of grashalm zich durft te bewegen. En dan het water, dat lijkt te koken zodra die zwarte kop aan de oppervlakte komt en het oeroude reptiel blazend als een duivel de hele boot laat schudden, hoe de lijn schroeiend door DeWalls handen glijdt terwijl hij dat klotebeest omhoogtrekt en blaft: 'Neem 'm te grazen meid, geef 'm ervan langs!' Hoe de knal van het geweer diep vanuit Cutters binnenste lijkt te komen, ergens van achter haar ribben. Hoe het voelt in haar keel en tussen haar benen. Ze weet dat ze een goede moordenaar is.

Maar nu treuzelt ze.

Talmt om weer in haar pick-up te stappen en over die bochtige, uitgestorven mijlen terug te rijden naar de boothelling, omdat er dan niets meer overblijft tussen haar en wat ze moet doen. Je kunt nergens heen rennen als je geen kant op kunt. En ze moet haar broers onder ogen komen, of die zullen haar confronteren, en Sasha Petitpas had gelijk. De Labasques zijn anders dan andere mensen. Ze reageren even welwillend op verraad als een beer die een schot hagel in z'n flank krijgt.

Na de dood van hun ouders was het DeWall die haar

leerde hoe ze in het leven moest staan. Hoe ze zich staande moest houden tegenover kerels die twee keer zo groot waren als zij, zonder in haar broek te pissen, en dat ze haar bek moest houden als de politie kwam. Hij leerde haar hoe ze in het struikgewas moest wachten op een hert, hoe ze een wond moest hechten, hoe ze haar deel van de pijn moest incasseren. De liefde in het gezin werd geuit met blauwe plekken, en dat maakte haar sterk.

Zoals haar moeder altijd zei: 'Als je je schepen achter je verbrandt, moet je op de blaren zitten.' Een verhaspeling van oude spreekwoorden die op dit moment wel passend lijkt. Cutter weet dat ze inderdaad erg sterk moet zijn om de pijn die haar te wachten staat aan te kunnen, maar ze kan zich niet blijven verschuilen in het restaurant.

'Fuck dit,' zegt ze en ze schopt met de hak van haar laars in het zand. 'Val lekker dood allemaal.'

Uit nostalgie stapt ze naar het bord voor het restaurant, trekt de rits van haar broek open, en hurkt in het gele gras dat hoog rond de roestige paal groeit. Ze hoopt dat de Petitpas-tweeling haar ziet pissen. Hebben ze tenminste iets nieuws om over te praten.

De bungalows aan de rand van Jacknife liggen ver uiteen en zien er zo verwaarloosd uit dat ze bijna excentriek aandoen. Hier, een deur die voor de helft is geschilderd, waarna de klus is gestaakt. Daar, een ladder die al zo lang tegen een huis staat dat hij door de kudzu is vastgegroeid aan de gepotdekselde wand, ramen dichtgeplakt met kranten in plaats van gordijnen. Als kind dacht Loyal nooit na over haar omgeving. De huizen waren de huizen, net zoals de lucht de lucht was, en dat in het lange gras van de velden teken en adders schuilgingen. Maar nu, na tien jaar weg geweest te zijn en maar sporadisch terug te komen als haar werk dat toeliet, valt het haar op hoe eenzaam alles eruitziet. Ze weet niet zeker of ze het leuk vindt dat de ramen in haar doodlopende straat zo donker zijn. Dat er niemand anders te zien is, zelfs niet als je erop let.

Loyals moeder woont in de laatste bungalow in de straat. Ook haar huis ziet er slechter uit dan Loyal zich herinnerde, met littekens op het metselwerk waar ooit de veranda zat, die is gesloopt en nooit is herbouwd. Maar als ze uitstapt, bespeurt ze de geur van iets fris, geardeerd met de vertrouwde geur van baksels, die uit de keuken drijft. Een betere verwelcoming dan Loyal had verwacht, of zich voorstelde verdiend te hebben.

Rosa May heeft niet altijd liefde gekend, maar ze weet meer over liefde dan de meesten. Voor haar lijkt liefde op gepoetste schoenen, een boeket wilde bloemen op tafel en de redvelvettaart die ze altijd bakte voor Loyal, vooral als ze een lastige schooldag achter de rug had. In elk geval totdat de lastige dagen te talrijk werden en Loyals vader begon te klagen dat ze te dik zou worden, wat ze ook werd.

‘Wat maakt dat nou uit?’ zei haar moeder dan. ‘Wil je dat ze net als jij in die kankerfabriek gaat werken? Wat maakt een beetje taart nou uit, vergeleken met die dampen die jullie de hele dag inademen?’

Nu staat Loyals moeder in haar kleine keuken, met afbladderende verf, en strekt haar armen uit. Ook zij ziet er beter uit dan Loyal had verwacht, met kleur op haar wangen en het muisgrijze haar opgebonden met een zijden sjaal, zoals op alle oude polaroids die overal in huis hangen. Hoewel Loyal maar al te goed weet dat uiterlijke schijn kan bedriegen.

‘O liefje, kijk jou nou toch eens!’ zegt haar moeder. ‘Maar waarom heb je lippenstift opgedaan? Het is niet nodig je op te dirken om deze staat binnen te mogen.’

Loyal kan geen manier bedenken om te zeggen dat ze dit – feitelijk – wel nodig had. Dat ze zich maar al te goed de sombere, rood aangelopen tiener herinnerde die tien jaar geleden haar vader volgde en de grens tussen Louisiana en Texas overstak, vol spijt en met een gebroken hart. Weglopen, was het eigenlijk. In de hoop dat haar misstappen zouden verdwijnen, net als het landschap in haar binnenspiegel. Ze kan niet ongedaan maken wat er destijds in Jacknife is voorgevallen, maar ze had zichzelf er halfslachtig van overtuigd dat, als ze zich kleepte en praatte als iemand anders, misschien niemand zich haar zou herinneren hier.

Loyal veegt haar lippenstift weg met de rug van haar hand. Haar pogingen tot vrouwelijkheid voelen vaak aan als een slecht zittend pak. Als ze de moeite had genomen wat spiermassa te ontwikkelen, had ze op school een meedogenloze keeper kunnen zijn, maar ze werd misse-lijk bij het idee om zich deels te moeten ontkleden in de kleedkamer; liever bladerde ze 's avonds in de collectie van de mobiele bibliotheek aan de rand van het dorp, of schreef ze in het bos romans die nergens heen gingen. Het gaat trouwens niet om gewicht – ze kent genoeg dik-kere vrouwen met een onberispelijk gevoel voor stijl, of met vaardigheden in het aanbrengen van make-up waar professionals nog een puntje aan kunnen zuigen – maar soms lijkt het alsof God, toen Hij haar schiep, pas op het laatste moment besloot dat ze een vrouw moest zijn. Haar vader zei vroeger vaak dat ze het postuur van een bokser had, maar in werkelijkheid, als ze in de spiegel kijkt – iets wat ze doet met de vreugdeloze opwindning van een verslaafde – vindt Loyal dat ze meer lijkt op een beer die op z'n achterpoten staat, zich ervan bewust dat hij elk moment weer op vier poten moet landen, zoals het hoort.

Loyals moeder, die altijd *petite* is geweest, zegt: 'Je zou mee moeten gaan vanavond.' Ze meet de rode kleurstof af, elk moment precies en verfijnd. 'Pater Osbey houdt een taartverkoop. Hij zal blij zijn je weer te zien. Ieder-een, trouwens.'

'Ik dacht dat je die taart voor mij bakte.'

'Het kerkraam is vorige week ingegooid.' Loyals moe-der schudt haar hoofd en klakt met haar tong. 'Jongetjes, waarschijnlijk. Je weet hoe ze kunnen zijn als ze niets om-handen hebben.'

Loyal lacht. 'Is die schimpscheut voor mij bedoeld?'

‘Voor jou? O, nee, liefje. Jij wist jezelf altijd wel te vermaken.’

Loyal denkt dat dit toch een schimpscheut was, maar ze kan haar moeder niet verwijten dat ze zo denkt. Het idee om naar een taartverkoop te gaan trekt haar niet echt, omdat ze dan met oude klasgenootjes moet praten die ze maar al te graag heeft achtergelaten, maar ze weet dat dit niet om haar draait. Het zal goed voor haar moeder zijn om zich weer onder de mensen te begeven. Loyal weet – uit de telefoongesprekken die ze de afgelopen jaren voerden en van de spaarzame bezoeken in Houston – dat haar gepensioneerde moeder vooral solitaire hobby’s heeft. Bakken en wijn maken, in haar eentje naar de bioscoop gaan. Loyal begrijpt dat het zo werkt voor sommige mensen; je kunt aan de rand van een gemeenschap waarin je je hele leven hebt vertoefd eindigen, zelfs al heb je niets verkeerd gedaan.

Haar ouders waren niet jong toen Loyal werd geboren en hun huwelijk liep al op z’n laatste benen, en dus was Rosa voor het grootste deel van Loyals jeugd een alleenstaande moeder. Hoewel niemand in Jacknife het ooit hardop zei, kleefde er in hun ogen een smet aan Rosa. Welke moeder liet haar dochter nu bijten door een krokodil? Welke moeder zou toestaan dat haar ex haar dochter meenam? Het voelt als een noodzaak, nu Rosa’s gezondheid achteruitgaat, dat ze terugkeert naar de kudde, dat ze haar redvelvettaart verkoopt in de kerk. De stemming in deze streek kan zo plotseling omslaan, net als in de rest van het land, dat je goede bedoelingen even kwetsbaar zijn als een huis dat boven op een zinkgat is gebouwd.

Loyal zucht en wrijft over de rafelige kant van haar hand. Toen ze zeventien was, raakte ze een deel van haar

handpalm en haar pink kwijt aan een van de krokodillen die de Labasques hielden – precies de juiste aanleiding voor haar vader om te eisen dat ze bij hem in Houston zou komen wonen – en hoewel de wond allang geheeld is, is de herinnering nog rauw. Als ze erop terugkijkt, was dat besluit om naar Texas te verhuizen een idioot grote beslissing, iets wat volwassenen verwachten van tieners, zonder te beseffen dat die de rest van hun leven zal bepalen. Maar op dat moment wilde Loyal wanhopig graag weg en dus ging ze, zonder zich al te veel te bekommeren om de moeder die ze achterliet.

‘Hé, luister eens,’ zegt Loyal nu. ‘Laten we morgen even goed bijpraten. Over hoe het met je gaat. Ik heb al wat specialisten gevonden en er zit een neuroloog in...’

‘Och liefje, ik heb geen neuroloog nodig. Het gaat prima met me.’

‘Dat is niet wat de sheriff me heeft verteld.’

‘O, nou, als de sheriff het heeft gezegd...’ Haar moeder steekt haar handen in de lucht, vol gespeelde overgave. ‘Nee echt, waar gaat ’t heen met deze wereld als de politie komt opdagen wanneer een vrouw laat op de avond een beetje wil tuinieren? Ik heb het uitgelegd, heb de hulpsheriff verteld dat ik wilde zorgen dat die eekhoorns mijn tulpen met rust lieten.’

‘Ja, maar mam... in het holst van de nacht? En dat was niet het enige...’

‘Ik hoorde ze krabbelen. Ik hoorde ze zelfs toen ik al in bed lag.’

Loyal ziet hoe haar moeder het beslag in de bakvorm giet. De kleurstof onder haar nagels ziet eruit als bloed.

‘Hoe dan ook,’ zegt haar moeder, ‘laten we het daar verder niet over hebben. Je weet hoe het gaat hier – als je het laat rusten, vinden mensen binnen een week wel iets

anders om over te roddelen. Het belangrijkste is dat je terug bent, liefje. Je bent weer thuis. Alles komt goed.'

Het bevalt Loyal niet om te zien hoeveel moeite het haar moeder kost om te glimlachen. Ze verdraagt de gedachte niet dat haar moeder wakker ligt in het eenzame duister van haar kamer, ervan overtuigd dat er buiten iets krabbelt. Kan niet uitstaan dat haar moeder bang is. Dit is uiteindelijk waarom Loyal terug is gekomen, en hoewel ze weet dat het geen losstaand incident was, had ze misschien de kinderlijke overtuiging dat haar komst alles weer in orde zou maken.

Maar nu ze tegenover haar moeder staat, in de keuken waar ze zich ooit zo vertrouwd voelde, maakt Loyal zich zorgen om haar. Dat besef voelt alsof iemand haar zojuist een grote kei heeft aangegeven, nog altijd koud en glibberig van de rivierbedding. Ze is bang dat ze te laat is gekomen. En zelfs nu, na al die jaren, is er nog altijd iets aan dit dorp, met al het gefluister en scherpe tanden, waardoor Loyal zelf ook bang wordt.